

Prolog

Kasnim, a danas je prvi dan nastave. Rado bih nešto za to okrivila. Na primjer, probleme s autom, to što nisam mogla pronaći dvoranu, ili to što me napao roj pčela dok sam prelazila dvorište kampusa, bilo što. No, vozim skuter, na četvrtoj sam godini pa dobro znam kamo idem, a pčele su mirno oprašivale cvijeće i nisu nimalo marile za mene.

Zapravo, zaustavila sam se da popijem dijetnu Coca-Colu i pojedem vrećicu indijskih oraščića. Bila sam gladna, a neke stvari ne mogu čekati. Svejedno, ne volim kasniti. Tako se stvaraju loše navike.

Bolno svjesna profesoričinog pogleda, prekoravam samu sebe dok žurim niz jedan od redova između klupa. Smjestim se u sjedalo u stražnjem dijelu predavaonice upravo u trenu kad se neki tip jednako užurbano probije i sjedne u klupu do moje. Spuštene glave vadim bilježnicu, nastojeći izgledati organizirano i spremno za predavanje. Vjerojatno nisam zavarala profesoricu, ali ona mi ne ništa kaže već počinje prozivati.

Uskoro sam na redu. Izgovaram svoje ime i godinu kad začujem kako je netko oštro udahnuo s moje desne strane. Taj zvuk zaprepaštenja dovoljan je da se okrenem.

Tad ga ugledam. U trenu kad nam se pogledi spoje, prođu me vrući trnci od kojih mi zastane dah, a bradavice mi se ukrute. Taj mi je osjećaj tako šokantan da mogu samo sjediti dok mi se drhtava ruka nesvjesno primiče srcu koje kao da će mi iskočiti iz grudi.

Začudo, i on zuri u mene, kao da je i sam upravo doživio nešto jednako šokantno. A vjerojatno griješim jer u mene nikad nijedan tip nije zurio. Možda je stvar samo u tome što ja buljim u njega. No, i on bulji u mene, i ne odmiče pogled.

Još je čudnije to što mi se čini kao da ga poznajem, i to već godinama. A to je apsurdno. Iako izgleda neobično poznato, sjećala bih se da sam ga već susrela. Tako neopisivo zgodnog dečka ne zaboravlja se lako.

Ne znam zašto osjećam tu povezanost, ali ne sviđa mi se. Ne sviđa mi se ni kako nešto u meni skviči od sreće, kao da sam u mašti tražila dečka i upravo pronašla savršenog.

I dalje gledajući u mene, on odjednom progovori. Tako sam smetena da mi treba trenutak kako bih shvatila da odgovara profesorici Lambert. „Drew Baylor. Četvrta godina.” Glas mu je poput tamne čokolade u vruću ljetnu noć.

I izaziva komešanje. Ljudi se trzaju iz jutarnje omamljenosti, okreću, bulje i došaptavaju. On ih ignorira, gledajući samo mene. To me uznemiruje. *Drew Baylor*. Njegovo se ime poput vala širi dvoranom. Prepoznaju ga. Vođa navale. Nisam obraćala pretjeranu pozornost na našu nogometnu ekipu pa znam da on postoji samo na onaj nejasan način na koji se zna da postoji studentski zbor ili da se knjižnica zatvara u 19 sati u nedjelju.

Razočaranje je brzo i snažno. Ni najmanje me ne zanima upoznati slavnog vođu navale. Dok me steže u prsima, okrećem se i pokušavam ga ignorirati. Ali to je lakše reći nego učiniti.

Čim završi predavanje pokušam pobjeći, no zamalo se zabijem u čvrsti zid mišićavih prsa. Ne moram podići pogled da bih znala o kome se radi. Stojimo u tišini licem u lice, ja zurim u njegova prsa, a njegov pogled žari moje tjeme. To mi ide na živce pa uspravim ramena i prisilim se izgledati distancirano. Sranje, kako bi „distanciranost” trebala izgledati? Nije važno, jer pogledi su nam se opet sreli.

Pogreška.

Mislim da mi koljena klecaju. Nisam sigurna, jer mi je mozak naglo zakočio.

Kvragu, kako je opojan. Zrači valovima topline i životne energije. Čini mi se da su mi koljena malo zaklecala. Dovoljno je blizu da vidim kako mu je izražena brada pomalo obrasla, a smeđa kosa ima zlatni odsjaj. Ošišan je na kratko, s gustim bodljikavim pramenovima na tjemenu i sprijeda. Kosa mu je s jedne strane zaležana, kao da se otkotrljao iz kreveta i zaboravio počesljati. No, sumnjam da je tako, jer miriše fantastično – kao tople kruške i svjež zrak. Zamalo se primaknem da bih ga bolje onjušila, no uspijem se obuzdati.

Tišina između nas postaje sve neugodnija, sve dok se više ne mogu oduprijeti porivu da podignem pogled, i u tom trenu spazim kako se naglo odmiče, kao da je i on potajno njuškao. Sumnjam. Ležerno stavlja ruke u džepove traperica i opušteno se smješka, što mu stvara malu jamicu na lijevom obrazu.

Malo je nedostajalo da se nasmiješim i počnem preispitivati svoju odluku da ću ga izbjegavati. A onda on otvori usta i sve upropasti.

Topli ritam njegovog glasa oblije me prije no što riječi poprime smislen oblik. „Hej, bok, Velika Crvena.”

Moj svijet odjednom stane. Velika Crvena? Što je to, jebem mu sunce blesavo?

Zabuljim se u njega, previše šokirana da bih ga propisno ošinula pogledom. On uzvratil škiljeći, još uvijek uz tupav smiješak, kao da čeka odgovor. Moj um zapeo je na jednome. Nazvao me Velikom Crvenom. Jebenom Velikom Crvenom.

Njegov mi je komentar zadao bolan udarac. No, nije potpuno neočekivan. Crvenokosa sam, i podrazumijeva se da će me zvati „crvenom”. Nije „crvena” dio koji me smeta, nego „velika”. U pubertetu sam bila bucka, i još sam uvijek na to osjetljiva. Nema veze što su većinu bucmastosti zamijenile obline, što mi se sad sviđa moje tijelo. Jedna glupa riječ ovog tipa bila je dovoljna da se bol vrati, kvragu. Nekako uspijem progovoriti.

„Kako si me upravo nazvao?”

Kutovi njegovih očiju se naboraju pa mi se čini da mu je možda malkice neugodno. „Ah... ako kažem *nikako*, možemo li se praviti da se to nije dogodilo?”

Na to se zamalo nasmijem, što me još više uznemiri. „Ne.”

On prebaci težinu s noge na nogu. „Opusti se, samo sam poku...”

„Ne govori mi”, uperim prst u njega, „da se opustim kad si me uvrijedio, kompa.”

„Kompa?” Iz stisnuta grla izleti mu nekakav prigušeni polu-smijeh.

„Nisam *velika*”, odbrusim mu. Mrzim to što mi glas odaje da sam povrijeđena više nego što bih to htjela.

Glavom trzne unazad kao da sam ga iznenadila. Pokret je neznan, i on ga pokuša prikriti spuštajući ruke na uske bokove. „Nisam te pokušavao uvrijediti. Vjeruj mi, mislio sam na najbolje dijelove tebe.” Njegov pogled poput karamele spušta se i prelazi preko mojih prsa. Osjećam se kao da su mi grudi ogoljene, teške ali čvrste. Da bi poniženje bilo potpuno, bradavice mi se ukrute. Kako on zuri, vidi to i oštro udahne.

Jebeš ti to. „Diži pogled, seronjo.”

Opet se trzne, a pogled mu se naglo vrati na moje lice. „Oprosti”, kaže, ni najmanje pokunjeno. „Volio bih reći da se neće ponoviti, ali iskreno, ne mogu ti to obećati, Crvena.”

„Isuse, nevjerojatan si.”

Počese se po stražnjoj strani vrata, škiljeći prema meni kao da mu pogled na mene nanosi bol. „Gle, možemo li krenuti ispočetka?” Ispruži ogromnu šaku koja se pruža iz mišićima prožete podlaktice. „Bok, ja sam Drew.”

Ne prihvatim mu ruku pa je mora pustiti da padne.

„Znam tko si.”

Osmijeh mu se vrati, ovog puta daleko prezadovoljan.

„Rekao si svoje ime prije manje od sat vremena”, podsjetim ga.

Njegov samouvjereni stav posustaje, ali i dalje pokušava, to mu moram priznati. „Barem si zapamtila. I ja sam zapamtio, Anna Jones.”

Ne obraćajući pozornost na val iznenađenja koji me oblijeva, prekrížim ruke pred sobom. „I ne trebam krenuti ispočetka. Nisam zainteresirana za razgovor s nekim egocentričnim tupanom koji bulji u moje grudi i naziva me idiotskim imenima.”

Trebala bih se okrenuti i otići, ali sad sam se zapjenila. „Mislim, Crvena, stvarno?”

On samo zuri u mene. Ovaj put zabezeknuto, kao da ne može vjerovati da ga neka munjena cura prekorava.

„Zašto ne bi bio originalan?” nastavljam kao da nisam munjena. „Zašto me ne bi prozvao Plavušom?”

Bijeli zubi bljesnu u brzom osmijehu. „Ezoterični pristup, ha? Moglo bi upaliti, iako je malo preblizu sarkazmu za moj ukus.”

Trepnem. Od njegovog me odgovora prožmu trnci. Lijepo lice je jedno, ali dovitljivom umu gotovo ne mogu odoljeti. Pogotovo u kombinaciji s onim njegovim cerekom. Nema gnjeva ni likovanja, samo čeka sljedeći volej i uživa.

Još je čudnije što i ja uživam. Nastojim zadržati neutralan izraz dok odgovaram: „Ne znam je li ti itko to rekao, Baylore, ali postoji nešto što se zove ime.” Shvatim da se naginjem prema njemu, i kao po naredbi, i on učini isto. Opkole me njegov miris i njegova toplina, i koljena mi drhte dok završavam rečenicu. „Mogao bi ga pokušati koristiti.”

Male bijele bore od mjeseci škiljenja na suncu šire mu se iz kutova očiju. Te se bore prodube dok mu se glas spušta do šapata. „Dakle, ništa od Vatrene Crvene?” Jasno je da se bori da suspregne smijeh.

Stisnem zube. „Sad me već jebeš, je li?”

Krivo odabran izraz.

Nosnice mu se rašire od udaha, a pogled mu se topi od vrućine. „Još ne, *Jones*.”

Drugi bod za Baylora; uspio me uznemiriti i dati mi nadimak jednim udarcem. Nekako sam ušetala ravno u njegovu klopku. Obrazi mi se zažare dok stojim tamo i uzvraćam mu pogled. Kao budala. No, kad uđe profesorica i započne sljedeće predavanje, pošteđena sam daljnjih komentara.

Sutradan, na mojoj klupi čeka kutija *Red Hot* bombona s cimetom. Baylor ne kaže ni riječ, ni ne pogleda me, ali kad ustanem i bacim ih u smeće, on pogne glavu i zadubi se u svoje bilješke.

U redu. Sad smo sve raščistili.

Jedino što sve pokvarim kad u intimi svoje sobe otvorim kutiju *Red Hot* koju sam sama kupila i ubacim šaku bombona u usta. Slasna toplina topi mi se na jeziku, i jedino što vidim zatvorenih očiju je Drew Baylor kako mi pogledom polako prelazi preko tijela. Od želje me obuzme tolika vrućina i bol da zastenjem u jastuk i ne sklopim oka ostatak noći.

Majka mi je jednom rekla da najvažniji trenutak mog života neće biti kad pobijedim na državnom prvenstvu, čak ni na Superbowlu. Bit će to kad se zaljubim.

Život je, uporno je tvrdila, način na koji živimo i oni s kojima živimo, ne ono čime za taj život zarađujemo. S obzirom na to da mi je to rekla kad sam imao šesnaest godina, manje-više sam zakolutao očima i nastavio uvježbavati lažno dodavanje.

No, moja je majka ustrajala.

„Vidjet ćeš, Drew. Ljubav će ti se jednog dana prišuljati i odalapati te po glavi. Onda ćeš shvatiti.”

Ispalo je da je mama u jednome griješila. Kad je došla po mene, ljubav se nije šuljala. Ne, prišla je ravno k meni, bezočno drsko, za slučaj da ne obraćam pažnju. No, ipak me i odalapati po glavi.

Bio bih sretan da mogu mami reći da je bila u pravu što se toga tiče, no ona je mrtva. Ta me činjenica boli još i više sada kad sam pogođen. Bolje rečeno, upucan. Bačen na koljena. Potpuno sjeban. Kako god želite nazvati ovu katastrofu. Jer me ona koju želim, mrzi.

Dovoljno sam muško da priznam da sam sâm kriv za trenutno sjebano stanje svog ljubavnog života. Nisam bio spreman za Annu Jones.

Od sjećanja na trenutak kad sam je prvi put ugledao početkom semestra još uvijek mi je neugodno. Kasnio sam na sat i požurio prema jednom od sjedala u stražnjem redu, nastojeći ostati neprimijećen. Unutar kampusa ne mogu nikamo otići a da ne privučem pozornost. Iako to zvuči kao nešto fenomenalno, s vremenom postane naporno.

Kad je prozivka došla do stražnjeg reda, obavio me mekan glas, bogat i gust poput javorovog sirupa.

„Anna Jones.”

Samo njezino ime. To je bilo sve što je rekla. Osjećao sam se kao da me je vruć prst pomilovao niz kralježnicu. Podignuo sam glavu. Bila je ondje, toliko lijepa da nisam mogao jasno razmišljati. Kao da sam dobio udarac u muda.

Dok mi je ponestajalo daha, a u glavi zvonilo, mogao sam samo zuriti. Neću reći da se radilo o ljubavi na prvi pogled. Ne, bilo je više kao „o kvragu, da, molim, uzet ću to”, uz dodatak „ovog jebenog trenutka”.

Misleći da sam možda previše iscrpljen pa jednostavno prejako reagiram na nešto čega zapravo nema, gledao sam u Annu Jones i pokušavao shvatiti svoju ekstremnu reakciju.

I kao da je osjetila moj pogled, okrenula se, i jebemu... Oči su joj bile široke, gotovo kao mačje, samo s uglovima blago nagnutim prema gore. Na prvi pogled izgledale su smeđe, ali zapravo su bile tamnozele. I tako jasne. I tako naživcirane. Zurila je u mene. Nije me bilo briga. Jedna mi se riječ stalno iznova vrtjela po glavi: *moja*.

Ne sjećam se ostatka predavanja. Gledao sam Annu Jones kao što osuđenik na smrt gleda svoj posljednji zalazak sunca, dok me ona pokušavala ignorirati. Divljenja vrijedno.

One sekunde kad je predavanje završilo, naglo sam ustao, kao i ona. Zamalo smo se sudarili nasred hodnika. A onda je sve otišlo u vražju mater. Jer sam u tom trenutku postao kreten.

Nikad prije nisam imao tremu u društvu djevojaka. Da budem brutalno iskren, živio sam prilično privilegiranim životom. Nogomet i slava koju donosi obgrlili su me i dali mi sve što sam htio, uključujući i žene. Nažalost, postalo je jasno kao dan da, kad je riječ o mojem sportu, Anna nije među sljedbenicima. Sirotica.

Kako god bilo, nisam bio spreman da se suočim s njom kad mi je uputila oštar pogled, jedne obrve nježnog luka oholo podignute, kao da želi reći: „koji kurac ti hoćeš?”

Odjednom sam postao svjestan sebe, velikog klipana, kako se nadnosim nad nju, dok mi je jezik otežao u ustima, a obraz mi se počinje

luđački trzati. Jadan ja ako je primijetila te trzaje. I tako sam blebnuo vjerojatno nešto najgluplje što sam rekao u životu: „Hej, Velika Crvena.”

Da. Dođe mi da se smjesta upucam. Koji vrag sam napravio? Što uopće znači „Velika Crvena”, jebote? Mozak mi je vrištao: *Učini nešto, idiote! Ispričaj se! Povuci se!* Kunem se da sam gotovo mogao čuti tuljenje alarma, poziv da se aktiviraju štitovi i fotonska torpeda.

Ali ne, samo sam stajao tamo i na silu se cerio dok mi je toplina oblijevala lice, a leđa se znojila. Da, bio sam tako *cool*.

Njezine tamnozelene oči gnjevno su bljesnule.

A onda mi je rekla što me ide.

Ne treba ni reći, odšepao sam od tog susreta podvijena repa i još uvijek sam ranjen, iako se držim na nogama. Sranje je kad te odbiju. Toliko sranje da joj od tad nisam rekao ni riječi. Umjesto toga, samo sjedim kraj nje na svakom predavanju, pateći u tišini. Bijedno.

Moram nešto učiniti u vezi s tim. I to uskoro, jer sam na rubu živaca.